

05.07.2023 r.

NFZ-BP.5202.71.2023

2023.213350.KAUS

B. sp. z o.o.

Decyzja nr 50/2023/BP

Prezesa

Narodowego Funduszu Zdrowia

Na podstawie 109a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2561, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o świadczeniach”, w zw. z art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221, z późn. zm.), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, po rozpatrzeniu wniosku B. sp. z o.o. z siedzibą w ... o wydanie interpretacji indywidualnej, w zakresie podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu,

uznaję za nieprawidłowe stanowisko Wnioskodawcy dotyczące niepodlegania obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu wspólnika spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z tytułu otrzymywanego wynagrodzenia w zamian za wykonywanie na rzecz spółki powtarzających się świadczeń niepieniężnych, sprowadzających się do podejmowania przez wspólnika czynności, do których zastosowanie mają przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zlecenia.

Uzasadnienie

Wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej z dnia 14 czerwca 2023 r., który wpłynął do organu w dniu 16 czerwca 2023 r., B. sp. z o.o. z siedzibą w ... (KRS: ...) zwana dalej: „Przedsiębiorcą” lub „Spółką”, zwróciła się do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia

o interpretację indywidualną w zakresie przepisów dotyczących podlegania obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego wspólnika, zobowiązanego - na mocy umowy spółki - do powtarzających się świadczeń niepieniężnych.

W opisie stanu faktycznego Przedsiębiorca wskazał, że jest spółką z ograniczoną odpowiedzialnością, specjalizującą się w przedmiocie wykonywania robót budowlanych wykończeniowych oraz instalacji wodno – kanalizacyjnych, a także w zakresie świadczenia usług związanych z oferowaniem miejsc krótkotrwałego zakwaterowania. Jeden ze wspólników spółki, na mocy umowy spółki, zostanie zobligowany do wykonywania na jej rzecz powtarzalnych świadczeń niepieniężnych, na podstawie art. 176 ustawy z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1467, z późn. zm.; dalej: „k.s.h.”) w ten sposób, że: Wspólnik (będący jednocześnie Prezesem jednoosobowego Zarządu Spółki) zobowiązany byłby do:

- a. świadczenia usług remontowych dla klientów spółki – przynajmniej raz w miesiącu;
- b. wyjazdów na pomiary, odbywaniu spotkań technicznych z klientami spółki – przynajmniej raz w miesiącu;
- c. zamawiania materiałów i sprzętu niezbędnych do działalności spółki – co najmniej raz w miesiącu;
- d. administrowania i nadzoru nad dokumentacją księgowo – rachunkową – przynajmniej raz w miesiącu.
- e. analizy rynku w celu pozyskania nowych zleceń – przynajmniej raz w miesiącu.

Powyższe obowiązki świadczeń niepieniężnych obciążają udziały wspólnika. W przypadku zbycia udziałów, które są obciążone świadczeniami niepieniężnymi, obowiązki te nie przechodzą na nabywców i wygasają. Wspólnik jest zobowiązany do świadczeń niepieniężnych do momentu zbycia wszystkich udziałów lub zwolnienia z tych obowiązków przez Zgromadzenie Wspólników. Wynagrodzenie z tytułu wykonywania powtarzających się świadczeń niepieniężnych będzie uzależnione od liczby godzin poświęconych na wykonanie ww. świadczeń. Wysokość stawki godzinowej za poszczególne czynności zostanie określona w porozumieniu zawartym między Spółką a wspólnikiem, w oparciu o stawki i ceny obowiązujące w obrocie. Wykonywane czynności będą miały podstawę wyłącznie w umowie spółki. Nie zaistnieje między Spółką a wspólnikiem zobowiązaniowy stosunek cywilnoprawny, nie zostaną zawarte żadne

dotatkowe umowy, poza jedynie umową o pracę na 1/8 etatu, której przedmiotem będzie zarządzanie operacyjne Spółką.

Ponadto wskazano, że „*ww. przychody Wspólnik wykaże jako dochody z innych źródeł na podstawie art. 10 ust.9 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, gdyż nie są one dochodami z umowy zlecenia zgodnie z art. 750 kodeksu cywilnego, ani nie wynikają ze stosunku powołania, lecz są otrzymywane z tytułu powtarzających się świadczeń niepieniężnych (o których mowa w 176 k.s.h.), które mają swoje źródło w umowie spółki. W konsekwencji mają one odrębną podstawę prawną. Wnioskodawca nie będzie odprowadzał z tego tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne, jako że osoby otrzymujące wynagrodzenie z tytułu powtarzających się świadczeń niepieniężnych (wykonywane wyłącznie na podstawie umowy spółki sp. z o.o.) nie podlegają ubezpieczeniu zdrowotnemu*”.

W tak opisanym zdarzeniu przyszłym Przedsiębiorca zadał pytanie:

„*Czy ww. Wspólnik, otrzymujący wynagrodzenie z tytułu powtarzających się świadczeń niepieniężnych zgodnie z wyżej wskazanym brzmieniem umowy Spółki i wykonywanych wyłącznie na tej podstawie, podlega obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego na podstawie przepisu art. 66 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych?*”

Zgodnie ze stanowiskiem Przedsiębiorcy: „*wypłata wspólnikowi (...) wynagrodzenia z tytułu powtarzających się świadczeń niepieniężnych (o których mowa w art. 176 k.s.h.), wykonanych wyłącznie na podstawie umowy Spółki, nie stanowi podstawy do podlegania przez wspólnika obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu. Katalog podmiotów objętych obowiązkowym ubezpieczeniem zdrowotnym, opisany w art. 66 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, ma bowiem katalog zamknięty. Zgodnie z ww. przepisem nie ma podstawy do objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym wspólników otrzymujących wynagrodzenie z tytułu wykonywania świadczeń niepieniężnych określonych w umowie spółki z o.o.*”.

Wspólnik, o którym mowa powyżej wraz z drugim wspólnikiem pozostają jedynymi udziałowcami Przedsiębiorcy, a jednocześnie jak wynika z „Informacji odpowiadającej opisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców” (aktualnemu na dzień wydania decyzji) wspólnik, który

byłby zobowiązany w przyszłości do „powtarzających się świadczeń niepieniężnych” pełni w Spółce funkcję Prezesa jednoosobowego Zarządu.

Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia, w związku z wnioskiem o wydanie interpretacji zważył, co następuje.

W ocenie Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia stanowisko Spółki należało uznać za nieprawidłowe.

Powtarzające się świadczenia niepieniężne to zobowiązania, które mogą być realizowane przez wspólników w toku zwykłego prowadzenia działalności przez spółkę – zwłaszcza w toku prowadzenia przez nią działalności gospodarczej, a więc w stosunku zewnętrznym (m.in.: Sołtysiński, A. Szajkowski, A. Szumański, M. Tarska, A. Herbet, Kodeks spółek handlowych. Komentarz. T. II, Wyd. 3, Warszawa 2014). Ponadto celem przepisu art. 176 k.s.h. jest ochrona interesów spółki w sytuacji nałożenia na wspólników dodatkowych obowiązków, obok wniesienia wkładów, oraz stworzenie stałych powiązań gospodarczych pomiędzy spółką a wspólnikami. Instytucja powtarzających się świadczeń niepieniężnych służy z jednej strony zapewnieniu pozyskiwania na korzystnych warunkach przez spółkę niezbędnych dla funkcjonowania spółki np. surowców lub towarów, z drugiej strony zapewnia wspólnikom względnie stały popyt na własne wyroby bądź usługi (m.in.: A. Herbet, w: Sołtysiński, System pr.pryw., t. 17A, 2015, s. 479, Nb 166).

W celu skutecznego ustanowienia instytucji opisanej w art. 176 § 1 k.s.h., strony umowy spółki powinny oznaczyć co najmniej rodzaj i zakres świadczeń. Pod pojęciem rodzaju należy rozumieć przedmiot świadczenia. Drugim obligatoryjnym elementem zobowiązania wspólnika pozostaje jego zakres, przez co rozumie się rozmiar i okres świadczenia (w znaczeniu częstotliwość). Zgodnie z brzmieniem normy ustanowionej w art. 176 k.s.h., świadczenie powinno mieć charakter powtarzalny – okresowy. Tego kryterium nie spełniają zobowiązania jednorazowe, ciągłe ani stałe (tak np.: Z. Jara (red.), Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2020).

Odwołując się natomiast do wykładni historycznej, należy wskazać, że celem, dla którego ustanowiono instytucję powtarzających się świadczeń niepieniężnych było zaspokojenie potrzeb gospodarczych akcyjnej spółki cukrowej, poprzez nałożenie na akcjonariuszy – plantatorów buraków cukrowych, dodatkowych obowiązków, obok wniesienia wkładów, dostaw buraków cukrowych, w zamian za materiał siewny, nawozy oraz z góry ustaloną cenę.

Chodziło o stworzenie [w sytuacji braku uregulowań umów dostawy, jak w art. 605 i n. ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. (Dz. U z 2022 r. poz. 1360, z późn.zm – zwanej dalej „k.c.”) bądź kontraktacji], stałych powiązań gospodarczych, które miały na celu korzystne pozyskiwanie (z plantacji położonych w najbliższej okolicy cukrowni, ze względu na koszty transportu), (dobrego) surowca (materiał siewny, nawozy i doradztwo od cukrowni), a przede wszystkim uniemożliwienie wypowiedzenia umowy lub wystąpienia ze spółki.

Przydatność regulacji dotyczących powtarzalnych świadczeń niepieniężnych według art. 176 k.s.h. aktualnie wydaje się wątpliwa. Poza ewentualną przydatnością dla kooperacji gospodarczej między spółką z ograniczoną odpowiedzialnością a jej wspólnikami w zakresie produkcji rolnej (roślinnej, zwierzęcej i sadowniczej), oraz leśnej, praktyczniej jest uregulować owe kwestie w umowach cywilnoprawnych, np. sprzedaży, a zwłaszcza dostawy lub kontraktacji. Stosunki takiego rodzaju są ponadto charakterystyczne raczej dla spółdzielni pracy, aniżeli dla spółki kapitałowej. Podawane w literaturze przedmiotu przykłady (dostarczanie spółce surowców lub prefabrykatów, udostępnianie spółce maszyn i urządzeń, w tym środków transportu, pomieszczeń handlowych, świadczenie doradztwa), potwierdzają raczej tezę o „schyłkowym” znaczeniu tej instytucji dla ukształtowania dodatkowych obowiązków wspólników wobec spółki kapitałowej. Inne instytucje prawa spółek, np. inne obowiązki w rozumieniu art. 159 k.s.h., dodatkowe świadczenia (obowiązki) na rzecz spółki (art. 174 § 5 k.s.h.), a zwłaszcza umowy cywilnoprawne (w tym również ustawowe regulacje umowy dostawy, art. 605 i n. k.c. bądź kontraktacji, art. 613 i n. k.c.), są elastyczniejszym i sprawniejszym instrumentem tworzenia stałych powiązań gospodarczych pomiędzy spółką a wspólnikami niż dopuszczalne formy obowiązku powtarzających się świadczeń niepieniężnych (Kodeks spółek handlowych. Komentarz red. Zbigniew Jara, rok 2022).

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia oraz wymienione przez Przedsiębiorcę rodzaje powtarzających się świadczeń niepieniężnych, należy wskazać, że sposób w jaki Spółka chce wykorzystać instytucję powtarzających się świadczeń niepieniężnych jest sprzeczny z naturą tej instytucji prawnej oraz z celem w jakim została ona ustanowiona. Takie postępowanie może prowadzić do zamierzonego i celowego obejścia prawa w zakresie nieuiszczania danin publicznych, np. z tytułu odprowadzenia składek na ubezpieczenie zdrowotne w odniesieniu do osób, których działania stanowią wykonywanie pracy w rozumieniu art. 66 ust. 1 pkt 1 lit

e ustawy o świadczeniach (o czym szerzej w dalszej części decyzji), jak również może prowadzić do naruszenia przepisów kształtujących prawa i obowiązki takich osób.

W związku z powyższym, wskazane przez Przedsiębiorcę świadczenia niepieniężne nie prowadzą w istocie do osiągnięcia celu wskazanego uregulowania, tj. do powstania stałego powiązania gospodarczego pomiędzy wspólnikami a Spółką, a sprowadzają się w sposób faktyczny do wykonywania przez wspólnika, w sposób stały, czynności noszących cechy świadczenia usług na rzecz Spółki w celu prowadzenia przez nią działalności gospodarczej.

Na zasadzie art. 3 k.s.h., przez umowę spółki handlowej wspólnicy albo akcjonariusze zobowiązują się dążyć do osiągnięcia wspólnego celu przez wniesienie wkładów oraz, jeżeli umowa albo statut spółki tak stanowi, przez współdziałanie w inny określony sposób.

W świetle art. 151 § 3 k.s.h., wspólnicy są zobowiązani jedynie do świadczeń określonych w umowie spółki. Na podstawie art. 159 k.s.h., jeżeli wspólnikowi mają być przyznane szczególne korzyści lub jeżeli na wspólników mają być nałożone, oprócz wniesienia wkładów na pokrycie udziałów, inne obowiązki wobec spółki, należy to pod rygorem bezskuteczności wobec spółki dokładnie określić w umowie spółki.

Umowa spółki kreuje stosunek cywilnoprawny i jest umową cywilnoprawną, zawierającą cechy szczególne, właściwe dla regulacji prawa handlowego, tj. tworzy stosunek obligacyjny o charakterze konsensualnym, odpłatnym, przysparzającym oraz kauzalnym. W doktrynie podkreśla się konieczność rozróżnienia zobowiązania wspólnika do powtarzających się świadczeń niepieniężnych od innych fakultatywnych postanowień umowy spółki oraz ewentualnych cywilnoprawnych stosunków zobowiązaniowych pomiędzy spółką a wspólnikiem.

Odnosząc powyższe wyjaśnienia do wskazanych przez Przedsiębiorcę we wniosku rodzajów świadczeń należy wskazać, że sprowadzają się one do podejmowania czynności faktycznych zapewniających bieżącą działalność Spółki.

Wskazane przez Przedsiębiorcę we wniosku czynności, do których byłby zobowiązany ten wspólnik, takich jak np.: świadczenie usług remontowych dla klientów spółki, wyjazdy na pomiary, odbywanie spotkań technicznych z klientami spółki, zamawianie materiałów i sprzętu niezbędnych do działalności spółki, analiza rynku w celu pozyskania nowych zleceń, itp., to zakres tych czynności oraz sposób ich wykonywania sprowadza się do świadczenia usług na rzecz Spółki w celu prowadzenia przez nią działalności gospodarczej. Jest to bowiem w istocie zobowiązanie do stałego, bieżącego wykonywania wskazanych czynności, a zachowanie

dłużnika w zasadzie sprowadza się do spełniania świadczenia, które ma następować regularnie wraz z upływem czasu. Potwierdza to stałe i bieżące wykonywanie wskazanych zadań. Są to zatem czynności starannego działania o charakterze powtarzającym się, stałym lub ciągłym. Natura opisanych czynności odpowiada przedmiotowi umowy o świadczenie usług w rozumieniu art. 750 k.c.

Zatem wskazane we wniosku czynności wspólnika to typowe przykłady świadczenia usług na rzecz Spółki w celu prowadzenia przez nią działalności gospodarczej, a które to trudno byłoby uznać za świadczenia mające czynić zadość interesom wierzyciela, którym w tym przypadku jest Spółka. Wspólnik niczego nie „daje” czy też nie „czyni” na rzecz Przedsiębiorcy, a jedynie wykonuje czynności sprowadzające się do stałej, bieżącej obsługi Spółki, zapewniającej jej prawidłowe funkcjonowanie i prowadzenie działalności gospodarczej. Jak już wskazano, tego rodzaju czynności, jak opisane we wniosku, ze swej natury wykonywane są w sposób ciągły i nie można uznać ich za powtarzające się świadczenia niepieniężne mieszczące się w dyspozycji art. 176 k.s.h.

Świadczenie ciągłe polega na określonym, stałym zachowaniu się dłużnika przez czas trwania stosunku zobowiązaniowego. Upływ czasu zostaje tym samym wpisany w konstrukcję świadczenia, a w konsekwencji w konstrukcję stosunku zobowiązaniowego. Zachowanie dłużnika w zasadzie sprowadza się więc do spełniania świadczenia, które ma następować wraz z upływem czasu. Potwierdza to stałe i bieżące wykonywanie wskazanych zadań, a przez to pracę o charakterze ciągłym. Do uznania świadczenia za ciągłe wystarcza, jeżeli składa się ono z pewnych powtarzających się stale, następujących po sobie psychofizycznych aktów dłużnika, które – mimo że oddzielone w czasie – tworzą razem funkcjonalną całość. Miernikiem tej całości jest czas, a interes wierzyciela jest zaspokajany właśnie dlatego, że odpowiednie zachowanie się dłużnika trwa w czasie (T. Dybowski [w:] K. Osajda (red.) Prawo zobowiązań – część ogólna. System Prawa Prywatnego tom 5, Warszawa 2020, Wydanie 3).

Tym samym, przedmiotem stosunku prawnego opisanego w analizowanym stanie faktycznym pozostają świadczenia o charakterze ciągłym, które nie mieszczą się w hipotezie normy ustanowionej w art. 176 k.s.h. Zgodnie z brzmieniem art. 176 k.s.h., świadczenie powinno mieć charakter powtarzalny, a zatem periodyczny. Tego kryterium nie spełniają zobowiązania jednorazowe, ciągłe ani stałe (tak np.: Z. Jara (red.), Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2020). Wskazany we wniosku wspólnik zobowiązany jest bowiem do

świadczenia usług na rzecz Spółki w celu prowadzenia przez nią bieżącej działalności gospodarczej.

Podkreślenia wymaga, że relacje zachodzące pomiędzy wspólnikami a Spółką, należy kwalifikować jako *sui generis* umowę wzajemną, do której należy odpowiednio stosować przepisy Kodeksu cywilnego, zgodnie z art. 2 k.s.h.

Wskazane przez Przedsiębiorcę we wniosku rodzaje czynności charakteryzują się, jak zostało to już podniesione, ciągłością ich wykonywania w celu zapewnienia prowadzenia przez Spółkę działalności gospodarczej, co z kolei pozwala uznać, że ich natura odpowiada przedmiotowi umowy o świadczenie usług. Jak wynika z art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.

Przepisy dotyczące umowy zlecenia mają zatem zastosowanie w każdym przypadku, gdy przedmiotem czynności prawnej są usługi, które nie są wyczerpująco uregulowane innymi przepisami. Jak podkreśla się w doktrynie: *„(...) Kwalifikacji w ramach art. 750 k.c. podlegają zarówno te umowy, których przedmiotem jest jednorazowe świadczenie usługi, cykliczne świadczenie usług, jak również umowy o stałe świadczenie usług. Nie ma znaczenia, czy mamy do czynienia ze świadczeniem jednorazowym, czy z ciągłym.”* (M. Gutowski (red.), Kodeks cywilny. Tom III. Komentarz. Art. 627–1088. Wyd. 3, Warszawa 2022).

W świetle orzecznictwa, jak wskazuje Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 grudnia 2013 r. sygn. akt V CSK 30/13: *„(...) Przepis art. 750 k.c. dotyczy, co do zasady, takich umów o świadczenie usług, których przedmiotem jest dokonywanie czynności faktycznych lub czynności faktycznych i prawnych.”*

Zatem świadczenia wymienione we wniosku Przedsiębiorcy należy traktować jako usługi w rozumieniu art. 750 k.c. do których to znajduje zastosowanie art.66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach. Zgodnie z jego treścią: *„obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi lub ubezpieczeniem społecznym rolników, które są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zlecenia lub osobami z nimi współpracującymi”*.

Z kolei zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. 2022 r. poz. 1009) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, (które w przedmiotowej sprawie nie mają zastosowania) osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami wykonującymi pracę na

podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, zwanymi dalej "zleceniobiorcami", oraz osobami z nimi współpracującymi, z zastrzeżeniem ust. 4 (Osoby określone w ust. 1 pkt 4 nie podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, jeżeli są uczniami szkół ponadpodstawowych lub studentami, do ukończenia 26 lat).

Oznacza to zatem, że zgodnie z wolą ustawodawcy tytułem do objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym nie są wyłącznie umowy zlecenia *sensu stricte*, ale wszystkie umowy, na podstawie których dana osoba wykonuje pracę, a do których zastosowanie mają przepisy dotyczące zlecenia.

W związku z powyższym wskazane przez Spółkę powtarzające się świadczenia niepieniężne nie prowadzą w istocie do osiągnięcia celu wskazanego uregulowania, tj. do powstania stałego powiązania gospodarczego pomiędzy wspólnikiem a Spółką, a sprowadzają się *de facto* do wykonywania w sposób stały czynności noszących cechy świadczenia pracy na rzecz Spółki w celu prowadzenia przez nią działalności gospodarczej.

Tym samym na gruncie art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach, tytułem do objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem zdrowotnym nie jest zatem wyłącznie wykonywanie pracy na podstawie umowy zlecenia, ale także na podstawie umowy o świadczenie usług każdej umowy, do której zastosowanie mają przepisy o zleceniu.

Na marginesie zauważyć należy, że w przypadku wskazanego we wniosku przedsiębiorcy zawarcia ze wspólnikiem umowy o pracę w wymiarze 1/8 i objęcia zakresem obowiązków pracowniczych czynności wskazanych jako „powtarzające się świadczenia niepieniężne”, tytułem do objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem zdrowotnym będzie wówczas, w zakresie tych czynności, art.66 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy o świadczeniach, zgodnie z którym „*obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi lub ubezpieczeniem społecznym rolników, które są pracownikami w rozumieniu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych*”.

W kontekście powyższego stanowisko Przedsiębiorcy, przedstawione we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej należy uznać za nieprawidłowe.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji stronie przysługuje:

- 1) na podstawie art. 34 ust. 5 Prawa przedsiębiorców w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r.- Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. 2023 poz. 775), zwanej dalej „k.p.a.” prawo wniesienia do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji, wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, albo
- 2) na podstawie art. 127a k.p.a., w zw. z art. 127 § 3 k.p.a., prawo zrzeczenia się prawa wniesienia do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Oświadczenie o zrzeczeniu należy złożyć do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji. Z dniem doręczenia Prezesowi Narodowego Funduszu Zdrowia oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, albo
- 3) na podstawie art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259) prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, z pominięciem wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia ul. Rakowiecka 26/30, 02-528 Warszawa, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Na podstawie art. 214, art. 219 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz na podstawie § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535) strona jest zobowiązana uiścić wpis stały od skargi w wysokości 200 złotych. Na podstawie art. 243 ustawy o postępowaniu przed sądami administracyjnymi strona, która spełnia ku temu przesłanki, może ubiegać się o przyznanie prawa pomocy.